

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2143/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופטת י' וילנר

העותרות: 1. פנינה קייטץ
2. אביטל סיסו (קייטץ)
3. עתליה סיסו
4. ורד הורן (סיסו)

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל - פרקליטות מדינה
2. פרקליט המדינה
3. עמירם חיים קרסנטי

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותרות: עו"ד איל מנחם
בשם המשיבים 1-2: עו"ד רנאד עיד

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. עתירה למתן צו על-תנאי בגדרה מבוקש להורות לפרקליטות המדינה ולפרקליט המדינה (להלן: המשיבים) להגיש ערעור מטעמם על הכרעת הדין של בית המשפט לנוער בבית המשפט המחוזי בנצרת (השופטים א' הלמן סג"נ, י' שיטרית נ-ס' דבור) מיום 11.2.2019 בתפ"ח 44182-03-16, שעל-פיה, בין היתר, זוכה המשיב 3 מחמת הספק, מביצוע עבירות רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. ביום 21.3.2016 הוגש נגד המשיב 3 כתב אישום המייחס לו, בין השאר, עבירת רצח בכוונה תחילה. כמבואר בתגובת המשיבים לעתירה, הגשת כתב האישום נגד המשיב

3 התבססה בעיקרה על דברים שמסר לפני מדובכים, במסגרתם התוודה בכיצוע עבירת הרצח.

3. במהלך ההליך בבית המשפט המחוזי העלה המשיב 3 טענת זוטא, לפיה הופעלו עליו אמצעים פסולים על ידי המדובכים שלפניהם הודה, וכי ההודאה הייתה הודאת שווא שלא ניתנה על פי רצונו החופשי.

4. בהכרעת דינו, בית המשפט המחוזי החליט פה אחד על זיכוי של המשיב 3 מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית המשפט פסל את הודאותיו של המשיב 3 לפני המדובכים לאחר שקבע כי הן ניתנו בניגוד לסעיף 12 לפקודת הראיות, ובהיותן סותרות את הלכת יששכרוב. כן נקבע כי גם אם היה ניתן לקבוע שההודאות קבילות יש להעניק לתוכנן משקל ראייתי נמוך ולכן לא היה די בראיות עליהן הצביעה פרקליטות המדינה בכדי להרשיע.

5. בעקבות הכרעת הדין, העותרות, בנות משפחה של קורבן עבירת הרצח, פנו למשיבים בבקשה להשמיע את עמדתן לענין הגשת הערעור בהליך. העותרות הוזמנו לפגישה עם נציגות המחלקה הפלילית בפרקליטות המדינה.

ביום 7.3.2019 הגיעו העותרת 2 ובא-כוח העותרות לפגישה והשמיעו את טענותיהם. נציגות הפרקליטות פרסו את הקשיים בהגשת ערעור ואת הנימוקים בגינם הוחלט שלא להגיש ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי.

6. נוכח החלטת פרקליטות המדינה הוגשה העתירה שבפנינו.

7. העותרות מוחות בעתירתן על עמדת פרקליטות המדינה וטוענות כי פסיקת בית המשפט המחוזי אינה צריכה להוות "סוף פסוק" בהליך. לשיטתן, קיימות בתיק ראיות "חזקות" המצדיקות בחינה נוספת על ידי ערכאת הערעור ולכן על המשיבים להגישו. עוד הן טוענות כי המשיבים כלל לא שקלו את עמדתן כאשר החליטו שלא לערער על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי. עוד הוסיפו וטענו כי אמון הציבור נפגע בצורה אנושה נוכח זיכוי של המשיב 3.

8. בתגובתם המקדמית המפורטת ציינו המשיבים כי הגם שסברו כי ניתן היה להרשיע את המשיב 3 בעבירות שיוחסו לו במסגרת כתב האישום, הרי שלאור הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין אין אפשרות ממשית לערער עליה. צוין כי מדובר בפסק דין שניתן פה אחד, שנפרס על פני למעלה מ-170 עמודים, שעיקרו בקביעות עובדה ומהימנות הכולל ניתוח מפורט ומנומק של כל אחד מהרכיבים העובדתיים. לטענתם, הם הגיעו למסקנה זו לאחר בחינה מעמיקה ויסודית של התשתית הראייתית בתיק, ובחינת קביעות

הכרעת הדין. תגובת המשיבים כוללת התייחסות מפורטת לממצאים ולקביעות של הכרעת הדין, ולקשיים בגינם אין מקום לערער על אלה. מעבר לכך, המשיבים הדגישו את העובדה שהחלטתם שלא להגיש ערעור, התגבשה באופן סופי רק לאחר שנשמעה עמדת העותרת 2 ובא-כוחה.

9. לאחר עיון בעתירה ובנספחיה, הגענו למסקנה כי אין מנוס מדחיית העתירה. בהתאם להלכה הפסוקה, הביקורת השיפוטית על החלטות התביעה בעניינים כגון דא מצומצמת ביותר, ומוגבלת למקרים חריגים בהם הפגמים שנפלו בהתנהלות רשויות התביעה יורדים לשורש העניין, והחלטותיהן לוקות בחוסר סבירות קיצוני או שיש בהן עיוות מהותי הדורש תיקון -

"הלכה ידועה היא מימים ימימה, עליה חזר בית משפט זה פעמים רבות, כי לרשויות התביעה מסור שיקול דעת רחב ביותר בכל הנוגע לנקיטת הליכים פליליים - בין החלטה על העמדה לדין ובין החלטה על סגירת תיק, מחוסר ראיות או בהעדר ענין לציבור - כמו גם באשר לניהול ההליך הפלילי, לרבות החלטה על הסדר טיעון. בית משפט זה אינו מחליף את שיקול דעתן של רשויות התביעה בשיקול דעתו-שלו, ולא ייטה להתערב בשיקול דעת זה אלא במקרים חריגים של החלטה משיקולים זרים או החלטה הלוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיוות מהותי. הלכה זו כוחה יפה לכל שלביו ומרכיביו של ההליך הפלילי. (ראו למשל: בג"ץ 1019/15 פלוני נ' פרקליטות מחוז תל אביב (14.7.2015); בג"ץ 1844/14 התנועה למען איכות השלטון נ' פרקליט המדינה (25.3.2014); בג"ץ 2652/15 מנדלבליט נ' היועץ המשפטי לממשלה (17.5.2015); בג"ץ 626/14 דויטמן נ' מדינת ישראל (14.1.2015); בג"ץ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה (6.8.2014); בג"ץ 4395/12 כהן נ' פרקליטות מחוז מרכז (15.11.2012); בג"ץ 9733/11 ח"כ בן ארי נ' היועץ המשפטי לממשלה (23.12.13); בג"ץ 11221/05 נאסר נ' היועץ המשפטי לממשלה (19.4.2007); בג"ץ 8722/05 קיקיס נ' הרמטכ"ל (23.2.2006); בג"ץ 8643/04 אורן נ' משטרת ישראל (22.12.2004); בג"ץ 6841/06 עזבון כהן נ' בית המשפט העליון (14.6.2007); בג"ץ 4550/94 אישה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מט(5) 859 (1995), ועוד רבים זולתם).

(בג"ץ 6711/16 מנשרוב נ' פרקליטות מחוז תל אביב, פסקה 19 (09.11.2016)).

10. יישום אמות המידה האמורות בעניין שלפנינו מביא למסקנה כי לא קמה עילה להתערב בהחלטת המשיבים שלא להגיש ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי.

11. עם כל ההבנה לרחשי ליבה של משפחת המנוח והשתתפותנו בצערה, אין בידינו לקבוע בנסיבות אלו כי יש עילה להתערב בהחלטת פרקליטות המדינה.

העתירה נדחית אפוא.

בנסיבות העניין אין אנו עושים צו להוצאות.

ניתן היום, כ"א באדר ב' התשע"ט (28.3.2019).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט